

му Богоявлеиську церкву, але тут був великий натовп з пасками, що ждав їх посвячеия, і из приказ дати дорогу паїї не схотів розступитись. Роздратована Аниа-Альоїза либоиь звеліла слугам і гайдукам їхати прямо на иарод, по розставлеиих на землі пасках. Сей легковажий учинок либоиь і викликав ту колотиечу, про яку вже говорено. Безмірно обурений натовп оточив поїзд паїї, закидав її крашаиками і хотів її разом з каретою зіпхнути з моста в глубокий рів. Коли слуги і двірська міліція якимсь чудом вихопила Аниу-Альоїзу з рук розятреиих міщан, останні кинулись за нею в самий палац, і тільки огниста стрільба примусила їх відступитись*).

В сім переказі деякі деталі не вірні: колотиеча була не на самий Великдень, а другого дня великодних свят; натовп загородив Анні-Альоїзі дорогу не через те, що стояв з пасками, а через те, що саме в ту хвилину відбувалась звичайна для того дня церковна процесія з охрестами, і, значить, ніхто не їздив по пасках.

Чутка про страшиу подію в Острої, швидко рознеслась по всій Україні і глибоко вразила серця людські. Невідомий автор Львівської літописи журно записав до своїх нотаток: „В том же (1636) року, на свята Великодній, з неділи на поєділок, у Острогу паиі воеводиная, дочка киягии Ярославской, пошедши до зам-

*) Genealogia XX. Ostrogskich, 139—142. Korona Polska, 111, 522.